

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 4978/14
2. октобар 2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Удружења слободних зидара “А.А.”, ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Небојша Ивановић, адвокат из Новог Сада, Милана Ракића 7, поднетој против туженог Министарства за људска и мањинска права, државну управу и локалну самоуправу Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство државне управе и локалне самоуправе Републике Србије, ради поништења решења, број 024-00-00007/2012-07 од 8. фебруара 2012. године, уз учешће заинтересованог лица “Ложа А.А.”, ..., ..., чији је законски заступник Лесјак Михајло, у предмету уписа у регистар, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 2. октобра 2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства за људска и мањинска права, државну управу и локалну самоуправу Републике Србије, број 024-00-00007/2012-07 од 8. фебруара 2012. године, и **ВРАЋА** предмет правном следбенику туженог органа на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем је одбијена жалба Удружења “Ложа А.А.” које заступа В.В., изјављена против закључка Агенције за привредне регистре-Регистратор који води Регистар удружења, број БУ 28142/2011/01 од 5. децембра 2011. године, којим је одбачена жалба тужиоца изјављена против решења Регистратора, број БУ 28142/2011 од 24. новембра

2011. године, као поднета од неовлашћеног лица.

Тужбом, поднетом овом суду, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа наводећи да је донето од стране ненадлежног органа, јер је, сагласно одредби члана 69. Закона о удружењима, за доношење решења овлашћен само министар, а оспорено решење је донео државни секретар. Навео је да се не може прихватити правни став изнет у оспореном решењу о томе да је жалбу поднело Удружење о чијем праву и обавезама се није одлучивало у предметном поступку, те да се ожалбеним актом не дира у право и на закону заснован интерес жалиоца, и да је првостепени орган правилно поступио када је одбацио жалбу, и то из разлога што је благовремену жалбу изјавило Удружење ложа слободних зидара “А.А.” ..., Ул. ... бр. ..., које удружење има правни интерес да буде одбачена-поништена, касније поднета пријава за регистрацију другог удружења под називом “Ложа А.А.”, са седиштем у ..., ..., а чији је назив очигледно замењив са називом тужиоца, који је био први уписан у Регистар удружења. Истакао је да је, имајући у виду наведено, оспорено решење незаконито, да није у складу са одредбама члана 69. Закона о удружењима и одредбама чланова 213. став 1. и члана 39. Закона о општем управном поступку, јер право на жалбу припада не само главној, директној странци, већ и заинтересованом лицу, и како је за подношење жалбе легитимисано, не само лице о чијим је правима и обавезама решавано првостепеним решењем, него и лице, које је, ради заштите својих правних интереса, имало право да учествује у управном поступку, то је тужилац имао право учешћа у поступку, као и право на подношење тужбе, јер има правни интерес да у Регистру удружења, после његовог уписа, не буде незаконито уписано друго удружење са називом чији је назив заменљив са његовим називом, зато што такав упис може довести до забуне у правном промету, што тужиоцу може нанети штету, стварати забуну, како код државних органа, тако и код трећих лица са којим Удружење ступа у контакт. Предложио је да Суд поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновни поступак или да поништи решење и сам реши ову управну ствар. У речи на усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је уредио тужбу на начин што је као тужени орган означио Министарство за државну управу и локалну самоуправу Републике Србије. Затим је истакао да у свему остаје код навода и предлога тужбе. Поновио је да се у Регистар не може извршити упис два правна лица са истим циљевима и истом делатношћу, а чији су називи замењиви, дакле не слични већ замењиви, као што је то учинио првостепени орган. Предложио је да Суд тужбу уважи, а ако оцени да има услова, онда да сам реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције.

Тужени орган је, одговором на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у

образложењу оспореног решења, и предложио је да Суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице, иако је тужбу примило, није одговорило на њене наводе. У речи на одржајој усменој јавној расправи, законски заступник заинтересованог лица је у целости оспорио наводе тужбе. Истакао је да, имајући у виду пуне називе тужиоца и заинтересованог лица, као и један и други лого, постоји очигледна разлика, односно нису заменљиви.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд, имајући у виду одредбу члана 38. став 1. наведеног закона, дана 30. септембра 2014. године, одржао усмену јавну расправу, у присуству тужиоца и његовог пуномоћника, као и законског заступника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове правне ствари, као и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења, из доказа у спису неспорно произлази да је Михајло Лесјак, као заступник Удружења “Ложа А.А.” поднео, уз пријаву оснивања, све акте и документе прописане одредбом члана 29. став 1. Закона о удружењима и члана 9. Правилника о садржини, начину уписа и вођења регистра удружења, тако да је решењем првостепеног органа, број БУ 28142/2011 од 24. новембра 2011. године, Удружење “Ложа А.А.”, уписано у Регистар удружења. Такође, решењем Регистратора, број БУ 26503/2011 од 21. септембра 2011. године, у Регистар удружења је уписано и Удружење Ложа слободних зидара “А.А.”, овде тужилац. Стога је неспорно да је жалбу поднело Удружење о чијем праву и обавезама није одлучивано, те да се ожалбеним решењем не дира у право и на закону заснованом интересу жалиоца, због чега је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним закључком одбацио жалбу Удружења Ложа слободних зидара “А.А.”, изјављену против решења о упису оснивања Удружења “Ложа А.А.”. Према оцени туженог, из приложене документације произлази да се ради о два удружења чији називи нису идентични, односно који нису заменљиви, нити изазивају забуну о удружењу, његовим циљевима или у погледу тога о каквој се врсти правног лица ради. С обзиром да је поступак који је претходио решењу правилно спроведен и да је закључак правилан и на закону заснован, односно да у првостепеном поступку није било недостатака који би могли утицати на друкчије решење ове управне ствари, тужени орган је, применом члана 230. Закона о општем управном поступку,

одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Међутим, овакав став туженог органа, по оцени Суда, не може се прихватити као правилан, јер орган није дао уверљиве разлоге за одлуку као у диспозитиву оспореног решења, чиме је повредио правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), којом је прописано да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Одредбом члана 69. Закона о удружењима (“Службени гласник РС”, бр. 51/09 и 99/11), прописано је да се против решења Регистратора удружења донесеног у првом степену може изјавити жалба министру.

Одредбом члана 213. Закона о општем управном поступку прописано је да против решења донесеног у првом степену странка има право на жалбу.

Одредбом члана 39. наведеног закона, прописано је да је странка лице по чијем захтеву је покренут поступак или против кога се води поступак или које ради заштите својих права или правних интереса има право да учествује у поступку.

Одредбом члана 16. став 2. Закона о удружењима прописано је да назив удружења не сме да буде заменљив са називом другог удружења нити да изазива забуну о удружењу, његовим циљевима или у погледу тога о каквој се врсти правног лица ради, а одредбом члана 30. тачка 2. истог закона, прописано је да Регистратор решењем одбацује пријаву ако је назив удружења заменљив са називом другог удружења, изазива забуну о удружењу, његовим циљевима или у погледу тога о каквој се врсти правног лица ради.

Полазећи од цитираних одредаба закона, по мишљењу Суда, неприхватљива је оцена туженог органа да је правилно одбачена тужиочева жалба изјављена против решења Регистратора од 24. новембра 2011. године, јер је жалбу поднело Удружење о чијем праву и обавезама није одлучивано, тако да се ожалбеним решењем не дира у његово право и на закону заснован интерес. Као лице које штити своја права и на закону заснован интерес који произлази из одредбе члана 16. став 2. Закона о удружењима, тужилац, на основу одредаба чл. 39. и 213. став 1. Закона о општем управном поступку, као и одредбе члана 69. Закона о удружењима, има право на жалбу, а тужени орган обавезу да о жалби мериторно одлучи и утврди да ли је решењем првостепеног органа повређен закон на тужиочеву штету, имајући у виду наводе жалбе и цитиране одредбе Закона о удружењима.

Одлучујући о предлогу тужиоца да Суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Суд налази да природа ове управне ствари, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, не пружа поуздан основ за то и да је економичније и целисходније да учињену повреду правила управног поступка отклони надлежни орган управе у поновном поступку одлучивања по жалби тужиоца.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

У поновном поступку правни следбеник туженог органа ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедаба Суда, изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 2. октобра 2014. године, III-11 У. 4978/14

Записничар
Весна Мутавцић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР